



9 772466 259001

ISSN 2466-2593

НАСМЕШИТЕ СЕ МОЛИМ!

У овом броју:

- > Ово је 30. година Агенције Чворак
- > Сајам туризма у Београду
- > Сајам туризма у Берлину отказан
- > Путопис: НОВИ ЗЕЛАНД
- > Миладин Вукосављевић: ШТАМПАНА РЕЧ 2019.
- > Нова весела униформа – мој небоплави џемпер



НЕМАЧКА - БЕРЛИН

ČVORAK
TRAVEL & MARKETING
AGENCY

+381 60 32 226 23

www.cvorak.com

cvorak032@yahoo.com

Чачани на Сајму туризма

Поштовани ђућници и
грађи читавоци,
са радошћу смо завршили
Београдски сајам туризма, а
и кренуо сам да искористим
резервисане авионске карће и
сменишај у Берлину. Још није
било речи о опасном вирусу
и ошказивању "ITB" највећег
свешког сајма туризма у Берлину.

По повраћку осетио сам благе
симптоме грипа и пред сам крај
марша ошшао у болницу и провео
17 дана у њој.

Кажу да ми је мој ведар дух и воља
за животош учинили да победим
корону.

„Српске Народне календаре“,
заједно са брадом Чачком,
поклонили смо особљу и
пацијентима Чачанске болнице и
Плаве хале.

Одложен ми је ђућ за Мароко.

И даље планирам да ђућујем.

Слободан Чворовић



Др Расим Љајић, министар туризма Србије

Међународни сајам туризма у Београду, 42. по реду, под слоганом „Пут под ноге“ – фантастична је понуда са избором нових дестинација. Сајам је отворен је 20. и траје до 23. фебруара 2020. године.

Ове године на сајму учествује више од 700 директних излагача и суизлагача из 40 земаља.

На свечаном отварању министар туризма Расим Љајић, поздрављајући присутне, изразио је жељу да се реше проблеми са вирусом јер је планиран велики долазак туриста из Кине.

Партнер овогодишњег сајма је Египат.

Издавач „Српског народног календара“ Слободан Чворовић из агенције Чворак поклатио је примерке календара амбасадору Египта и министру Љајићу.

Туризам је међу најбрже растућим гранама у Србији. Уједно, под куполама Београдског сајма одржава се 16. међународни сајам опреме за хотелијерство и угоститељство и 16. Сајам сувенира „Види Србију“.

Штанд Туристичке организације Чачак је у хали 4.



Туристичка организација Србије



Амбасадор Египта



Амбасадор Индонезије



Амбасадор Кубе



Директор Turkish airlines и
Турски амбасадор

Чворац са белим луком слетео у Берлин

Светска туристичка берза заказана за почетак марта због вируса је отказана. Очекивало се око 8.000 излагача из преко 180 земаља. У Берлин, са белим луком као превентивом, слетео је Чворац и са насмејаним туристичким радницима обилазећи хотеле и музеје слушао приче одличних младих туристичких водича.

Ђорђија је причала о оном Берлину и о гвозденој завеси. Чворац је бранио оно време Немачке Демократске Републике јер је пре рушења берлинског зида учио немачки на овдашњем Хумболт универзитету који је дао 22 нобеловца.

О Чворку изгледа да нису водили евиденцију али луксузни Адлон Кампински хотел, поред енглеске краљице, Марлене Дитрих ... угостио је и чачанског туристичког прегоаца.

Берлински дани облачни али без кише теку. У току је 70. Берлинале после Кана и Венеције највећи филмски фестивал. Златну статуу медведа ове године добио је ирански филм *Нема зла*, који говори о смртној казни. Награду публике добио је филм *Ошаци* српског редитеља Срђана Голубовића. Српски календар однеос сам, као и протеклих година у две берлинске српске православне цркве.



– Очекујем и сусрете са Србима који овде тешко живе и пате, а срамота их да се врате – поручио је Слободан Чворовић.

Чачанин у дрезденској библиотеци

Дрезден је град немачке савезне државе Саксоније у долини реке Елбе. Удаљен је двадесетак километара од границе Немачке са Чешком. У 12 веку Словени су основали град на обали мочварне реке. Град историје и културе.

Симбол поновног рађања и живота који многи зову Дрезденском бајком. Град је волео Гете. Шилерова *Ода радосћи* настала је у срцу Дрездена. Американци и Енглези нису волели Дрезден.

Бомбардовали су га 1945. и убили 25 хиљада људи. Дрезден ипак живи и данас. После нешто више од два и по сата удобне вожње из Берлина занемео са



пред барокним грађевинама окупаним пролећним сунцем. Дух словенски, источнонемачки руски свуда....

У згради дрезденске филхармоније чија дворана је кажу акустичнија од миланске Скале ћутим.

Велика дигитализована библиотека добила је још једну књигу – СРПСКИ НАРОДНИ КАЛЕНДАР. Љубазном особљу обећавам да ћу донети све већ штампане КАЛЕНДАРЕ из Чачка.

Ноћ је била када сам пошао за Берлин, радујем се повратку у Чачак за неколико дана, питајући се како људи могу без Чачка?

ХВАЛА ШТО СТЕ ОКРЕНУЛИ НОВИНЕ - МАЛЕ ПРОМЕНЕ СУ УВЕК ДОБРОДОШЛЕ

Из улице Кнеза Милоша до светских сокака и авенија...



Пише: Слободан Р.
Чворовић
Чворак

Добро
у свету

Из Ивањичког сокака до Венеције, Рима, Лондона, Париза, Њујорка, Њу Делхија, Пекинга, Банкока, Хонконга, Токија, Маниле, Каира, Најробија, Москве, Осла, Лисабона, Рио Де Жанеира, Лиме, Каракаса, Сиднеја...

НОВИ ЗЕЛАНД



16.

Из Сиднеја стижемо у земљу Маора на Нови Зеланд.

Нови Зеланд у југозападном делу Тихог океана. Има око 4,1 милион становника. Главни град је Wellington. Временска разлика Новог Зеланда у односу на Србију је + 11 часова.



Чворков лет Хонг Конг - Токио - Мелбурн - Сиднеј - Нови Зеланд

Ваздушна удаљеност од Чачка је 17.800 километара.

Нови Зеланд чине северно и јужно острво. Релјеф је углавном планински. На Новом Зеланду постоје неколико активних вулкана, метара. Клима је суптропска и умерена. Језера су вулканског порекла. Туризам је веома развијен. Нови Зеланд су први населили Маори, а открио га је Абел Тасман 1641. године.

Новчана јединица: новозеландски долар (1 новозеландски долар = 100 центи). Рудно благо: камени угаљ, природни гас, титан, бакар, нафта, злато. Индустрија: црна металургија, авио-индустрија, машинска индустрија, електро индустрија, хемијска индустрија.

Нови Зеланд је смештен у Југозападном Пацифичком океану око 2.000 км од Аустралије и око 10.500 км од Калифорније, на дужини од

1.600 км од севера ка југу.

Два главна острва Новог Зеланда пружају јединствен доживљај. То је чаробна земља, хладна и ведрa, задивљујућа и срдачна. Већина Новозеланђана живи у градовима, али исто тако могу да брзо, лако и једноставно дођу до прелепих дивљих предела своје земље кад год то пожеље.

Нови Зеланд је мирна земља која није преопте-

рећена индустријом као остале велике државе, због тога је ваздух не загађен, а реке и језера су чисте. По светским стандардима, градови су веома сигурни, па полиција не носи оружје. Становници су дружељубиви.

Нови Зеланд је познат по вулканима. У вулканској регији сеизмолози бележе преко 100 мањих земљотреса годишње.

Око два главна острва су распрострањене групе малих острва са

људи настанили Нови Зеланд тек 950-те године нове ере. Тек после три века у ово подручје долазе Маори.

Пре него што су први бели људи стигли на острво, рат је био стално присутан у животима Маора, али су то углавном били мањи племенски сукоби. Први морепловац који је успешно и прецизно направио мапе Новог Зеланда био је Британац James Cook. Он је на северно острво допловио



Поздрав додиривањем чела

различитим сисарима и птицама па су сада ту направљени резервати.

Историја Новог Зеланда је веома интересантна и ако је као и Аустралија прилично касно откривена. Верује се да су први

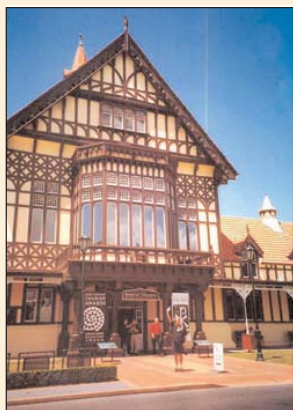
са три брода, и посадом у којој су били трговци и мисионари који су са собом донели болести на које дотадашњи становници маори нису били имуни, тако да је њихова популација почела нагло

Чачанске новине, 9. март 2010.

Путопис

23

да опада. Соок и његова посада се према Маори-ма понашала коректно за разлику од других освајача. Почетком 18 века, до Новог Зеланда



Чворак испред туристичког бироа

су дошле групе осуђеника из Велике Британије које су до тада већ населиле просторе Аустралије. Тада долази до још већих сукоба између Маора и нових досељеника. Морало се наћи решење за велике нетрпељивости и масакре, па тако мисионари из Британије први пристижу на острво, а касније долазе и методисти. Британски мисионари су имали највише успеха у покрштавању Маора. Ипак због велике разлике и неслагања између Маора и нових досељеника, сукоби и покољи су настављени, тако да долазак мисионара практично није био успешан. У таквој атмосфери живело се све до 1870. године, главне жртве дугогодишњих трзавица били су Маори којих је остало свега 37 хиљада.

Занимљива је чињеница да су на Новом Зеланду жене прво добиле право гласања на изборима у свету, за разлику од Велике Британије која је много касније то право усвојила. Нови Зеланд тек 1947. године добија

потпуну независност од стране Велике Британије.

По овој земљи се смењују мирни и дивљи пејзажи што је чини чудноватим и очаравајућим местом за одмор.

Нови Зеланд има веома широку туристичку понуду организују се разна туристичка крстарења, ронилачке екскурзије, обиласци природе, а у ресторанима можете пробати све врсте морских специјалитета.

У хотелу се договарамо за вечеру са морским плодовима која није била укључена у цену, а ја као водич добијам вечеру бесплатно. Ја уживам а они мириси и мрште се, неко се жали на храну, али ја уживам у одличном плавом хотелском ресторану. Ујутру разгледамо град, воде на на концерт њихових игара, све снимам за емисију **НАСМЕШИТЕ СЕ МОЛИМ**.

Сутрадан одлазимо у Ротору, град на северу острва богатом гејзири-ма. Најпознатија је полинезијска бања где се налази Маори институт за лепе уметности.

Крај је јануара, у Чачку је снег, а овде купање у базену луксузног хотела. Постоје посебни и необични џакузи на отвореном за једну до две особе.

Путујемо затим за Окланд, смештеном на северном острву, окружен баштама, парковима и плажама, град је има преко 835 хиљада становника. Хотел нов у центру, велики акваријум на рецепцији.

У телефонском именику, у хотелској соби покушавам да нађем српско презиме и да се распитам за нашу цркву.

Случајно налазим некога ко ми, после краћег разговора, каже да је он председник Црквеног одбора. Договарамо се да се ујутру, у недељу нађемо у Агликанској цркви која Србима када поређају иконе, на кратко бива српска црква. Правим промоцију Српског народног календара и ако сам рекао да више нећу моћи да штампам књиге из финансијских разлога, када сам видео да једна жена, избеглица кажу, препишује песме о Светом Сави, јер није било више књига, одлучио сам, само због ње, штампати нови календар. Рапитујем се како живе. Срећем се са Војом Кртолицом - бави се ловом

рибе, продајом, и има своје рибље ресторане. Воја је најбогатији Србин на Новом Зеланду. И ту опет правим причу за емисију "Насмешите се молим", са момком који је из Крушевца дошао овде ради, каже, по дванаест сати овде али боље му је него у Крушевцу. Кртолица не мисли тако и ако је богат жали што је овде, жена му је из Пожеге али не говоре....

Једне ноћи из хотела у Окланду покушавам да се видим са својом школском другарицом, али она, из само њој познатих разлога одбија да се види са мном. Раније сам јој слао mail поруке на које није одговарала и сада проналазим њен број телефона и чујем се са њом. Дуго причамо, али иако од Чачка до Но-

вог Зеланда има 17.800 километара, а од ње до мог хотела свега 5-6 километара, остајемо као добри другови из гимназије на телефонском разговору.

Последњи дан, журећи да као водич групе, нађем свима нама исте привеске за кофере, обилазим продавнице сувенира и тако одлазим далеко од хотела. У неком пролазу, неко виче: "Чворак, Чворак!" - не могу да верујем. Цела група је остала горе у хотелу, како су могли да дођу до мене? Ипак, није нико из групе, него Ацо Радовић, морепловац из Љубића, који је ожењен Дубровчанком, управо са



Чворак са камером на брду изнад Окланда

њом, прича вирећи испод хаубе неке телефонске говорнице.

Смејемо се случајном сусрету а он се са женом, телефоном секира око деце и оцена у школи. Она дошла из Дубровника у Чачак и секира га чак на Новом Зеланду што један од синова није био тај дан у школи, мада она синове и није довела из Дубровника Причамо још мало, он жури на брод, а ја у хотел па на авион.

Из Окланда идемо за Сиднеј а онда у Сингапур где остајемо неколико сати. Настављамо лет за Лондон и Београд. Ја идем за Чачак...

Наставиће се.....

МИЛАДИН ВУКОСАВЉЕВИЋ

КЊИГА: ПЛЕМЕНИТ, ШИРОК И ВИСОК ВИДИКОВАЦ

У ово време, иначе, бременито бројним тешкоћама, препрекама, недоумицама и изазовима, многи, пред – Књигом, затварају и очи и врата! Неком срећом, још увек, више је оних који су свесни Њене постојаности, мудрости, незамењивости! Међу њих, слободно, можемо убројати и све нас, који се, здружено и искрено, радујемо Њеном све новом, и новом, усправљању, који, ево, светкујемо баш у Њеном знаку, и Њој у част! Наравно, појмивши да су кључеви свих двери нашег, заједничког, будућег просветљења, управо, у стварању, ширењу и чувању – Вредне Књиге! ...

Бројни ствараоци, издавачи и штампари су нас, током минулог лета, благосиљали читавим нарамцима Књига! Готово да и нема об-

ласти човекове знатижеље и духа, под овом небеском капом, која у Њих није – укњижена! Има их и вредних, али и вреднијих, лепих и лепших; занимљивих и занимљивијих. Али, међу њима, има, на нашу срећу, и прилично оних, које ће, док се на њихове странице, протоком година, деценија, па и векова, буде таложила чиста позлата, постајати мудрије и привлачније, и онима сутра, као и нама ововременим што ће, надамо се!

Али, у овом мноштву, међутим, (зашто и то не признати!), има, и то не баш у малом броју, и књига, за чије објављеније и није требало *арчији* толику хартију, које су, заиста, прави – *каришик*! Њихово појављивање, поготову у току неколико минулих лета, прилично нас је збуњивало и узнемиравало, пре свега, чињеницом да, ето, и у *ери рачунара*, има доста (па и све више!) оних који би *'шели* (да, да, реч је без гласа *х*!) да буду – писци! Ништа – мање! Најгоре што то чине по сваку цену, као у доба Домановићевих *вођа*, не стидећи се ни тога што су сасвим без списатељског дара, неинвентивни, па, чак, и – веома неписмени! Таквих књига, очигледно је, нисмо били поштеђени ни у протеклој години, из које је, заправо, и читава ова продукција, приближена нам, ево, добро осмишљеном и памтљивом изложбом – *Штампана реч 2019!* ...

Свим силама се намеће да не треба да постоји *елијина култура* и *књижевна уметност*, већ да је све – популистичка

забава!, па су нам, тако, *йисци* и *йисице* водитељске књижевности, данас, исто што и – књижевници!... Студирање на измишљеним факултетима и куповина диплома на лоповским универзитетима, тобоже, исто је што и образовање! Преписивање доктората је најбољи пут до свакојаког успеха (што није познато ни у Нушићевим комедијама)! Сметнуло се, сасвим, с ума да полуобразовање и партикултура, незнање и некултура – не граде слободан и вредностима испуњен живот! Осетила је то, веома добро, и – Вредна Књига!

...

Уље на то пепелиште додала је и подела у организацији писаца (у којима је прилично – забасалих и у којима крмане они који се ни по чему не би могли тако назвати и сматрати!), а пропраћено је и веома наглашеном кризом часописа, који једва преживљавају с танким tiraжима или се сасвим гасе!

Кад смо већ код часописа, замислимо се, најпре, над „Градцом“, међу чијим оснивачима и члановима редакције бежах и сам, који је, *ићром йројекћиваној случаја* и као последица *незахвалничке безобзирности* и *безобразлука*, отргнут из ове средине (у којој је и настао) и претворен у приватну прђију за намирење личних комплекса! Његово, као бајаги београдско, трајање, уз сорошевско задајање – као *инћерес на инћерес*!, и даље је, и то добро, „прикључено“ на буџет нашег Града (без обзира што, у њему, одавно, нема ама баш ничега – чачанског), ускраћујући, тако, већ



годинама, прилично средстава, за којима вапе овдашње културне установе у настојању да очувају сопствене зборнике и едиције!... Нема, овде, ни ревије АРТ 032, чији је последњи број остао у рачунару и фиокама његовог, пре пет година, изненадно, преминулог уредника Миленка Пајића (чије се петогодишњице од смрти, минулог јануара, међу културним посленицима, овде, готово нико није сетио!)...

Иначе, „Градац“ би, што пре, требало вратити у ову средину, у којој живи и ствара бар тридесетак уметника и чланова републичких еснафских удружења, а нема разлога ни да излажење АРТА-032 не буде обновљено!...

Посведочено је већ да Књига не пристаје уз незнање, које се одважује да се над њом горди!

Али, штампари, у међувремену, у таквом међупростору, грабе да, било како и било од кога, зарад сопственог опстанка, ућемере коју кинту више, и тако, прилично, доприносе да се, међу оним што је штампано, нађе и не баш мало – правог каришика! Они, и иначе, књиге штампају о трошку њихових аутора! Објављују их они који имају новца, а по правилу најбоља остварења, због празног шлајпека њихових творца, остају у рукопису, затомљена у фиокама, ишчекујући да се, некада, над њих наднесе бар какав архивски истраживач!... Да је овако, својевремено, радио легендарни Геца Кон, не бисмо га, данас, славили као једног од челника српског издаваштва, нити би, из оновременог тамнила, изронило, и пред нас ововремене, толико великана српског књижевства, међу којима су и Андрић, и Црњански, и Исидора!

...

Забрињава, данас, толика и (не) стручна (не)морална „компетентност“ подобних вагација, којима је подобност готово и једини критеријум, на основу којег им је и поверено да стављају *ије*ове на *иарти*окрайски *мас*! Баш као и одсуство систематског, стручног и ненавијачког надноса над

укупне културне и уметничке токове, и на књижевност саму – поготову!... Крај ваге су се нашле *судије* – без имало покрића за такву улогу, осим што су набилдовани пристрасношћу, набуситошћу и мрзовољом...

Градећи властити печат као стожер у културним токовима и наше средине, Градска библиотека, систематским предочавањима свега што је, у једној години, измигољило из штампарија, не само да је истрајна у подстицању да спознамо све то што је укњижено, већ и да подржи обнову националног идентитета, његово очување и заштиту. Додуше, уз све то је и питање хоће ли све што је штампано потрајати и постати завештање будућим генерацијама, или ће, пре свега, и то бити део опомене да грешимо и да промашајима треба стати за врат!

Проблем, у борби за правог читаоца, јесте и прилично хаотично стање на домаћој књижевној сцени!! Пре свега, њом врхуне скупине писаца, „које се међусобно не препознају и не признају, као да су се успоставиле међусобно искључиве поетичке основе, са којих се свакако мало проглашавају *култни* писци и *још важнија* дела, неколико књижевних тенденција као да се гурају око главне улоге. Или су и овде на делу смртоносна испарења новије политике Срба“...

...

Књига нам је и претходница при опирању јаловом наплаву: она нам је и ослонац, и свежина – прадревна чистота овоземаљска, прочишћење и просветљење! Усправља нас и подучава мудрости, али и мири са сопственом суштином! Њену будућност, зато, појмимо као стожер сопствене бити! О њеној превазиђености и пропасти беседе само они који стрепе да двери те ризнице ума и заума не буду широм поотваране, јер би им, тако, била засењена читава њихова уобразиља и обелодањена свеколика испразност (иначе, испуњена само неталентом, неписменошћу, па и пуким апологетством!): то *нишџа* подупирано само

УСКРО друго издање

Драгица Стефановић ЉУДИ НА ИВИЦИ ПОСТОЈАЊА



са новим *нишџа* (ухрањено скраћеном или никаквом лектиром, заслађено фејсбуком и есемесом!)

Моћ праве, Вредне Књиге – искона је и вечита! Ко јој се пода чиста срца и бистрог ума: појмиће сасвим, и Њено жилиште, и плодовље Јој!...

Зато: Књига – напред!... Будимо јој – одани!...

Скраћена верзија...

Изговорено *ири*ликом *ош*иварања изложбе

ШТАМПАНА РЕЧ 2019. ГОДИНЕ,
у Градској билиотеци „Владислав
Пейковић Дис“;

у Чачку, 7. фебруара 2020. године

Авлије, авлије



Мој седамнаести болнички дан. Стојим уз прозор да бих био ближи пролећу. Мислим на Ивановића, кршног шахисту, што је лежао у кревету до мог. Неколико пута смо се насмејали.

Док трошим обешене инфузије, чекам моје ствари са пријемног одељења. Обућу своје скоро нове ципеле које сам купио прошле године у Сочију. Биле су скупе и на распродаји. Моје скоро нове ципеле би ме трчећи одведе у Чачак, кад ме не би чекала чежа, фијакер или санитар.

Кажу да морам бит у кућној изолацији две недеље. Бићу из ината пет недеља. Лекар, сестре, техничари, спремачице, сервирке, добра болничка храна и инфузије су ишутирали корону из мене.

Доктор долази и каже шаљиво да ће ми организовати фијакер у подне. Обећавам му учешће у подели ветеринарове пршуте. Ветеринар из кревета преко пута мог, пршута је његов ујам.

Распитујем се за Лепу. Има, кажу, проблема са срцем и виолином и сама пије чај за двоје. Стигао фијакер, скоро као нов. И ја намигујем у знак да кола могу да крену. Оставих све кревете, сву инфузију и бригу. Чачак ме чека.

Знам, и ја идем у моју авлију, само... шта ће ми ове сузе.

Само на ведро и весело.

Насмешите се, молим.

Нова весела униформа – мој небоплави цемпер



Слећем у моје гнездо, међу тек озеленеле гране јабуке. То су оне јабуке које мој унук воли да једе, али и да опале скупља.

У почасном реду дочекују ме жути маслаци. Жуте главице нећу косити док не поседе као моја луда глава, а нек их онда ветар носи и у друга дворишта.

Улазим у кућу и по навици право ка фрижидеру. Поред њега у шпајзу поређане стоје тегле пекмеза и слатко од шљива, дуња и белих трешања. Међу шерпама видим ону са туфнама. Осећам мирис Драгојлиних црвених пуњених паприка затворених колувовима кромпира. Ту је и салата од парадајза, лука и краставца, и баш кад сам хтео да у дно чиније умочим крајку хлеба видим да нема салате. Нема ни Драгојле.

Бежим и мир тражим у мојој соби. Спуштам се у кревет ошамућен радостју да сам опет овде. Отварам очи и проверавам јесам ли заиста код куће, и као праведник снивам.

Телефон ме буди. Зове ме мој болнички сапутник из Београда, где су га одвезли јуче. Тешим га док кашље. Позајмљивао ми је папуче јер није их се могло донети. Обећао сам да ћу му купити нове још лепше кад оздравимо. Смеје се. Још мало дремам. Касније, као наспавана беба протежем се и онда кувам кафу.

Зову ме деца. Говорим да сада имам све и хоћу све да заборавим. Миран сам, само ме понекад пецну они убоди инекције.

(Преузето са портала OzonPress.)

COPY XEROX
Цара Душана 11, 32000 Чачак
Тел: 032-346-705

Dessert

TURKISH AIRLINES

СРП – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
659(497.11)

ČVORAK news = Чворак вести / главни и одговорни
уредник Слободан Чворовић. – 2004?, бр. 1 – .– Чачак :
Чворак, 2004?. – 30 стр

Месечно. Наслов од бр. 18 (2015)
Чворак вести = Čvorak News
ISSN 2466-2593 = Čvorak vesti
COBISS.SR-ID 195774732

Чворак
ВЕСТИ

ČVORAK
News

ИЗДАВАЧ, МАРКЕТИНГ, ДИСТРИБУЦИЈА : ДОО ЧВОРАК ЧАЧАК
Богдана Теофиловића 27 • Тел: 032 32 26 23 • Моб. 060 3 22 26 23
e-mail: cvorak032@yahoo.com

Директор – главни и одговорни уредник: Слободан Чворовић
Сарадници: Милета Којановић
Графичко обликовање: Светлана Џида
Штампа: "CODEX PRINT" Горњи Милановац